

?Una abraçada a la crítica

Una abraçada ha fet sortir a la llum un dels grans problemes que ha deixat aquesta derrota (momentània) de l'independentisme i sobretot, aquesta actitud passiva, negativa, embolcallada d'un fals pragmatisme, que partits i mitjans de comunicació han aconseguit imposar en el país.

Jordi Cuixart és un referent. Per a mi i per moltes persones, és dels pocs líders de l'independentisme que no traspua sectarisme en cada intervenció i que creiem que ha de liderar el present i el futur. Especialment, s'ha d'agrair i aplaudir que no hagi fet cap pas en el món dels partits polítics. Amb tot, com qualsevol persona referent, pot (ha de) ser criticat. Sense tenir l'honor de conèixer-lo personalment, penso que ell agraeix més que ningú la crítica i la capacitat d'assenyalar tant els encerts com els errors.

L'abraçada que va fer al mestre del cinisme em va fer mal i és força incomprendible. Ara, la defensa que va patir de certs intel·lectuals i membres de segons quines sectes (perdó, partits) va ser força vergonyosa.

Qualsevol lideratge, sigui pres polític o exiliat, ha de rebre una fiscalització. Qualsevol persona pública que vulgui representar un moviment, una entitat, una organització... no tan sols és bo que sigui fiscalitzat, sinó que ha de ser una obligació que ho sigui per les persones que el segueixen.

Estic fart d'aquest país de capelletes on un carnet et converteix en un ésser abduït que no pot pensar per a ell mateix i aplaudeix els seus o insulta els adversaris. Hem aconseguit crear unes organitzacions estanques on qualsevol veu que difereix de l'oficial és vista com a perillosa i és apartada. Em nego a viure així. Lluito per guanyar la llibertat nacional i també la llibertat individual. Pensar, fiscalitzar, controlar, proposar... han de ser verbs molt més usats. La por ens tanca i ens fa petits.

Les xarxes socials han aportat més llibertat. Han aconseguit que qualsevol oracle que pontificava, hagi de retre comptes amb els seus conciutadans. Que els insults i les males formes (que sempre existiran) no ens tapin els beneficis de fer més petit el forat entre cúpula i base.

El millor favor que li podem fer al Jordi, al president Puigdemont, al vicepresident Junqueras... és que siguem més crítics que mai i collem cap als objectius que ens van dir que volien guanyar. Que el context de repressió, que tant mal ens ha fet i tant ens ha paralitzat, deixi de ser una excusa per no afrontar la realitat. Lluitem contra Espanya i contra els nostres complexos. No tinguem por del debat. No tinguem por d'opinar.